

Lz mladih peres . . .

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

PRITEPENEC.

(Resnična zgodba z našega dvorišča.)

Nepričakovano, tako nenadoma se je znašel na našem dvorišču, kakor bi bil padel z neba.

Veliko nevolje in jeze je povzročil vsem slavnim in častitim prebivalcem našega dvorišča. Najmanj se je razveselil njegovega prihoda poglavar in strah vsega dvorišča — Koki.

Koki je najponosnejši in brezdvomno tudi najlepši kos naše perutnine. On je neomejen gospodar in če se mu zljubi, spodi s svoje okoličice tudi gosi, ki prestrašene srfotajo v vodo. O kokošiji udanosti pa sploh ni da bi govorila. Vse se mu brezpogojno pokoravajo.

Da, tak je naš Koki, pa ne mislite, da je velikan, nasprotno, pritlikavec je toda vendar tak junak.

Sedaj si pa mislite, da se je kar tako nenadoma pritepel na dvorišče droben, neznaten petelinček!?

To je bilo vika in krika in kokošjega posvetovanja! Koki ga je, ne oziraje se na pravice, ki jih določa kurji zakon — obsodil na takojšnjo smrt.

In odkod je prišla ta uboga, na smrt obsojena žrtev?

Zadeli smo jo na tomboli.

Lepo solnčno nedeljo je bila v sosednjem trgu veselica. Jaz, ki imam neizrečeno srečo v igri, sem zadela terno — skromnega petelinčka.

... Vzeli smo ga s seboj domov, drugo jutro je bil pa že na milost in nemilost izročen dvorišču in njega prebivalcem.

Koki ga je torej obsodil na smrt. Toda, ker se na našem miroljubnem dvorišču ne smejo izvršiti smrtno oodsodbe, ga je Koki prepodil v dosmrtno prognanstvo — na vrt.

Tako je ubogi petelinček cele dneve taval po svojem kaznilniškem vrtu. Ker pa na tem vrtu raste zelenjava, ga je vsak hip kdo prepodil na dvorišče. DrugEGA izhoda ni bilo.

In o groza, če se je ta ubožec prikazal nazaj v Kokijevo kraljestvo in da ga je ta zapazil! Kakor da jim začara, tako so si bili vsi dvoriščni prebivalci edini v mislih in načrtih:

tega nepoklicanega pritepenca pošteno obdelati, nato ga pa ponovno izgnati.

Začela se je gonja po dvorišču in pošteno bi jo bil plačal, da ni mali prebrisanec hitro našel kako luknjico in smuknil nazaj na vrt, kjer je pre-mišljeval svojo žalostno usodo tako dolgo, dokler ga spet kakšen: »Pšssse ... ali greš ven grdoba!!« ... ni pregнал naravnost v bojevit objem vladarja Kokija in njegovih zvestih prirvržencev.

*

Toda, vse pride, vse mine ... pravi pregovor in naposled se je res tudi Kokijevo srce omečilo. Polagoma je vendar postal toliko usmiljen, da ga je pustil na dvorišču, toda vedno v določeni razdalji od svoje imenitne in dostojanstvene osebnosti. Zato je umevno, da prave ljubezni med obema petelinčkoma nikoli ni bilo in je gotovo tudi ne bo še potem, ko bo že slednji pečen priromal na mizo ..

Petelinčkovo srce se je ogrelo za obe naši lepo rejeni goski; veliko-dušno jima je odpustil njuno prvotno nelepo postopanje z njim. Sprejeli sta ga v svojo sredo in mali, nekdanj tlikanj preganjeni in zapušteni pritepenček zdaj poln ponosa stopica med svojima rodnima tovariščama.

Skoro bi lahko dejali da vladata zopet mir in sloga na dvorišču, da ga ni skazila znova velika neprijetnost. nov gost — lepa mala račka ... Moji nadebudni sestrici, ki zna imenitno pihati na srce, jo je bila prošlo nedeljo podarila teta Franca, ko smo bili pri njej na obisku.

Zopet se je začel stari prepir in preganjanje ... Kam z njo, kam? ...

Tolažim se z mislijo, da bo kmalu vse v najlepšem redu in preden bo prvi izdihnil svojo ptičjo dušico, bo v kraljestvu Kokijevem splošna sprava in vseobče zadovoljstvo ...

Marica Kemperlova, Ljubljana.

OTROKOVO SRCE.

Lepo, kot zarja čisto otrokovo je srce, zlato kot zvezde na nebu otrokovo je srce.

Mimica Ibovnikova, Bled.